

Wim Peters

Beelddenker

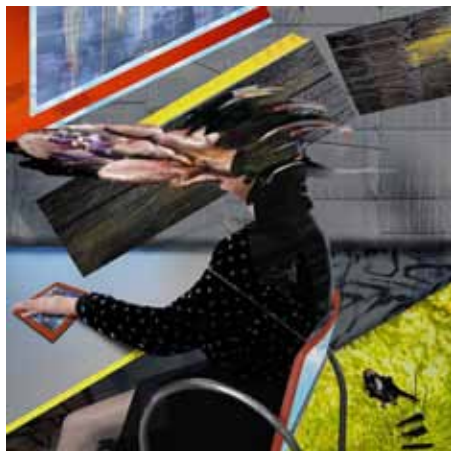
Door middel van meerdere kunstvormen heeft Wim Peters zijn wereld gecreëerd. Een wereld waarin hij de onherroepelijke chaos in zijn hoofd tracht te ordenen. Sinds een tijd doet hij dit ook op fotografische wijze. Zijn fantasiebeelden geeft hij via fotocollages vorm, bestaande uit figuratieve en abstracte delen, waarvoor er soms wel twintig nodig zijn. Om deze 'chaos' te beheersen, ontwerpt Peters kaders voor zichzelf. Het kader bepaalt de uitspatting.

WIM PETERS

Fotografeert al sinds 1970. Heeft de opleiding MO-Tekenen aan de Rietveld-academie in Amsterdam gedaan en was daarna werkzaam als docent en als illustrator.

www.wimpeters-kunstkantoor.nl

- KOOI - RER - CONSTRUCTIF
- TAFELKLEED (EGYPTIE?) *
- BENEN
- MENSEN VAN BOVEN - OOSTENBYLTOES

- PLANTEN (EXOTISCH) - INTRATUIN ?
- TRAPPE
- STOKKEN
- DONKER FIGUUR
- ZWART LICHT *

- RASTER - ROOSTER - *
- VLAAG GRIJS BEWERKT *
- DOKTOREN (ZIEKEN HUIS ?)
- LAKENS *
- REGENPIJP *
- FIGUUR OP RUZ

Schetsen die Wim Peters maakt voordat hij zijn beelden samenstelt

Wim Peters is een verhalenverteller. Niet zo heel vreemd voor iemand die zijn hele arbeidzaam leven in het onderwijs heeft gewerkt. Denken we bij verhalen meestal aan woorden, zinnen en boeken; bij Wim vind je veel verhalen die verteld worden met beelden. "Ik ben een beeldenman", zegt Wim. "Mijn kop zit altijd vol met beelden. Herinneringen van vroeger, heel lang geleden of fragmenten van vandaag of gisteren. Zelfs als ik, zoals nu, met je praat, dringen zich allerlei visuele dingen in mijn hoofd op. Mijn leven lang zijn er beelden en nog eens beelden. Ik was zes jaar oud en werd de klas uit-

"Het totaal is voor mij altijd meer dan de afzonderlijke delen samen"

gestuurd omdat ik zat te tekenen. We hadden thuis een drukkerij en wellicht is dat bepalend geweest in mijn ontwikkeling. Er was altijd papier om me heen en ik kon lekker mijn gang gaan. Behalve die ene keer, toen ik het dure, geschepte papier 'Oud Hollands' helemaal had opgebruikt, net toen er een belangrijke order gedrukt moest worden."

Tekenleraar

Wim ging na de middelbare school naar de lerarenopleiding tekenen aan de Rietveld Academie in Amsterdam. Een gedegen opleiding zoals hij zegt: "Ik heb er alles geleerd; van koptekenen tot stillevenen." Na de opleiding ging Wim aan de slag in het middelbaar onderwijs als tekenleraar. Uit ervaring weet ik dat veel beeldende vormingdocenten als kunstenaar niet of nauwelijks nog vrij werk maken. De baan in het onderwijs is topsport en er is weinig tijd en energie voor nog iets erbij. Anders is het bij Wim. "Het onderwijs was heerlijk maar ik ben ook altijd met vrij werk bezig geweest. Ik kon niet anders, het was een must voor me. Ik heb veel getekend, geschilderd, geïllustreerd en gefotografeerd. De laatste tien jaar ligt de nadruk op de fotografie. In mijn jonge jaren maakte ik trouwreportages voor mijn vrienden. Die wilde ik iets apart geven en dat kregen ze ook. Foto's die anders waren, niet zo ceremonieel; meer puur

en primair over de liefde. De familie van mijn vrienden vond het dan ook vaak maar 'zozo'."

Op zoek naar het onherkenbare

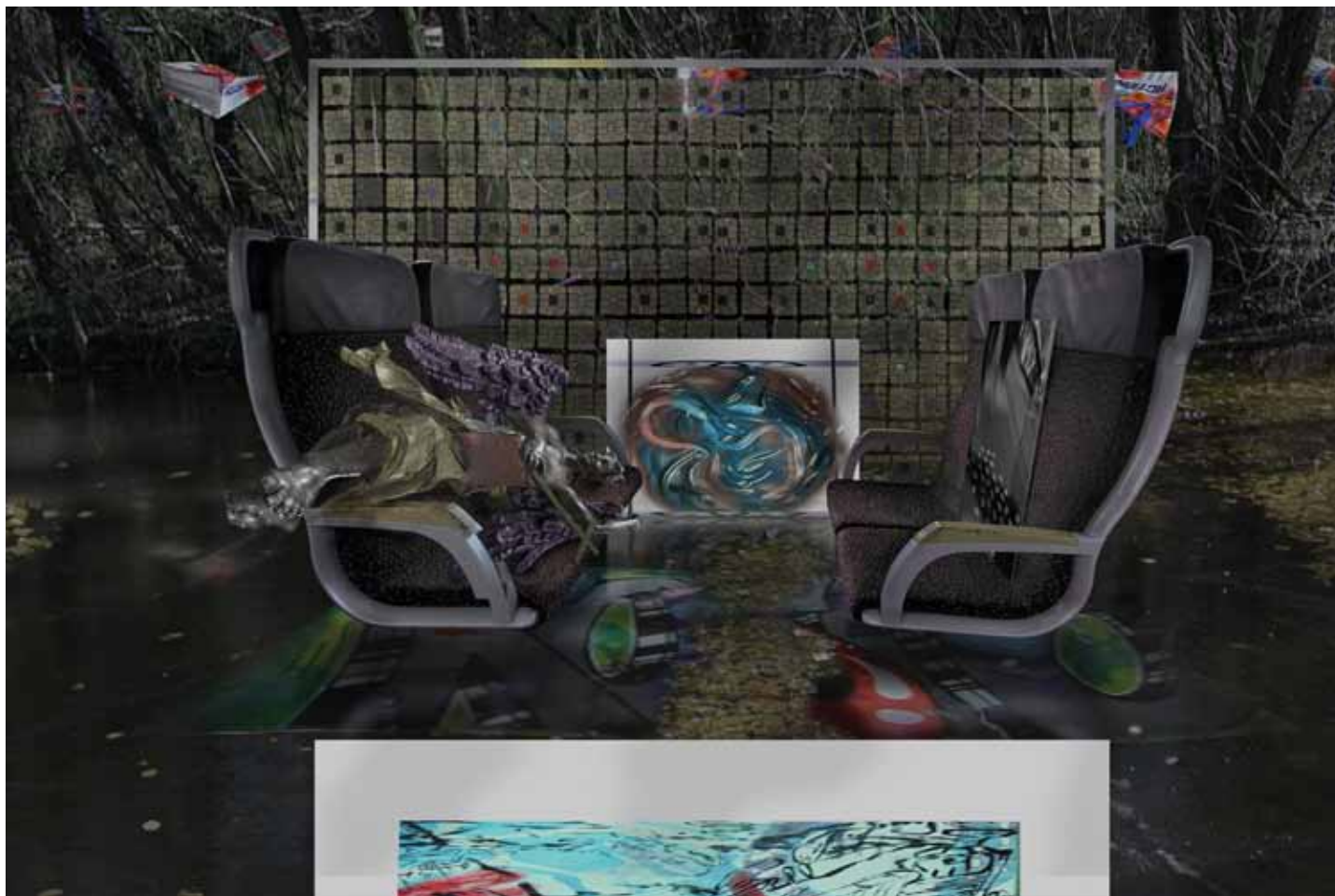
Terwijl ik Wim vraag naar de rode draad in zijn werk kijk ik in het rond naar zijn schilderijen en foto's aan de muur. Imposant zijn de afmetingen, druk op bepaalde plaatsen in het werk, rustig in andere delen. "Mijn thematiek is door al die jaren heen nauwelijks veranderd. Ik omschrijf het als 'de chaos binnen kaders' brengen. De werkelijkheid is het uitgangspunt maar daartoe beperkt het zich

niet. Ik ga ook op zoek naar het onherkenbare, de werkelijkheid die zich in mijn hoofd afspeelt met al die beelden die strijden om de voorrang bij het uitwerken van een idee. Ik zoek graag naar het omslagpunt tussen het herkenbare en het onherkenbare. Daardoor ontstaat er een spanning in het werk en daarmee wil ik mijn waarheid over de werkelijkheid laten zien."

Constructies

Sinds de tijd dat Wim heel intensief met fotografie bezig is, hebben voornamelijk de andere uitingsvormen daarvoor plaats gemaakt. "In mijn schilderen, tekenen en ook het illustreren was de fotografie voor mij vaak een hulpmiddel. Om precies te weten hoe iets in elkaar steekt of hoe iets werkt, maakte ik foto's die ik gebruikte bij mijn beeldende werk. De fotografie werd voor mij eigenlijk belangrijker sinds het moment dat ik schoolagenda's ging ontwerpen voor middelbare scholieren. De agenda's moesten eigentijds zijn en de jeugd aanspreken. Ik wilde dat de snelheid, de muziek en de lifestyle van hun leven zichtbaar maar vooral ook voelbaar werden. Dubbelbeelden, kleurverschuivingen of bijvoorbeeld bewegingsonscherpte waren aspecten van een beeldtaal die parallellen vertoont met mijn teken- en schilderwerk." In zijn huidige fotografie is Wim de verteller

die elementen uit de werkelijkheid bij elkaar brengt. Hij deconstrueert het feitelijke en construeert een nieuwe fantasierijke wereld. Deconstructie omdat hij voor zijn nieuwe wereld stukken of gedeelten haalt uit andere foto's. Benieuwd vraag ik hem naar zijn werkwijze. "Als ik een idee heb, soms direct ontstaan uit beelden in mijn hoofd, zet ik daarbij meestal een aantal kernbegrippen op papier. Het is een totaalidee dat ik al analyserend deconstrueer tot deelaspecten. Van daaruit construeer ik schetsmatig een beeld, grove lijnen en vlakken die ik ook de kleur meegeef die het volgens mij moet zijn. Dan ga ik na van welke beeldelementen ik reeds foto's heb en voor welke ik nieuwe foto's moet gaan maken. Dat is heel feitelijk werken en soms put ik rechtsreeks uit mijn geheugen, een andere keer zit ik uren in mijn database van beelden te snuffelen. Daarna begint de beeldbewerking. Dat is ook het proces waarin de uitwerking steeds getoetst wordt aan het idee én, voor mij heel belangrijk, aan de emotie of het gevoel dat het samengestelde beeld moet opleveren. Het totaal is voor mij altijd meer dan de afzonderlijke delen samen. De nieuwe werkelijkheid moet 'kunnen bestaan' en tegelijkertijd zodanig vervreemd zijn

dat er een nieuwe andere wereld ontstaat, een wereld met andere wetten en waarheden. Het proces is veel meer dan het ambacht van het beeldbewerken, ondanks dat de techniek met soms meer dan veertig lagen en vele dagen werk natuurlijk wel belangrijk is."

Ambacht

Chaos binnen kaders, zo omschreef Wim zijn teken- en schilderwerk bij de start van het interview. Chaos binnen kaders is evenzeer binnen zijn fotografie aan de orde van de dag. In de totstandkoming van zijn beelden zitten hele feitelijke ambachtelijke werkzaamheden en rationele afwegingen. Maar juist de emotionele en gevoelsmatige lading die hij zijn beelden meegeeft, verraden de kunstenaar en het scheppen in hem. En dat hij een pure fotograaf is blijkt wel uit zijn slotwoorden. "Ja, het kost heel wat tijd en ik zou het sneller kunnen tekenen of schilderen. Echter juist in de relatie met de echte wereld kan ik mijn fantasie het beste kwijt en komt de spanning tussen realiteit en surrealiteit voor mij het best tot uitdrukking."

Tekst: Peter van Tuijl
Fotografie: Wim Peters